

TÓNY
TISOVÉHO LUKU

IVO
TOMÁŠEK

Vážená čtenářko, vážený čtenáři!

Vítejte v mém soukromí, které se skládá z průřezu dosavadních, nepravidelných snah po smysluplném využití papíru.

Sáhodlouhého úvodu netřeba; často bývá předzvěstí malé obsažnosti díla.

Čtenář má mít možnost se řídit vlastními pocity, představivostí a vkusem.

Přeji Vám pohodové chvíle ve společnosti písmenek, kterým jsem se snažil dát duši.

I.T.

Jsem střelec z tisového luku
hráčem melodie tětivy
sen dávných kluků
získaný při křtu - pro Ivy

BÁSNĚ

jsou barvy života
s utajenou melodií
vidění světa šestým smyslem
uchopí, co kolotá
tasí meč na Harpyji
spí s tulákem pod převisem

Někdy se slova rozutečou
záhy zabloudí
svoláváš na ně blesky, hromy
když se vlečou
opilcovými kroky v podloubí

Popel je hned
však dlouho rostou stromy

1) *Ivo – Význam - „tisový luk,“ nebo „střelec z tisového luku.“*

NEVYMÁJTE DLUHY

na básnících
oněmělých
z propasti slov
pouťových koktejlů
míchaných
od oka
žebráky
právě posazenými
na koně

Blázni a básníci
nezakrývají
královu nahotu
recyklují duhovými barvami
rezavá, pokroucená slova

Plaší koně apokalyptickým jezdcům

KOUSEK OD DALEKA

Daleko
nebo
jen kousek od daleka
čeká
Možná
jen kousíček
od blízka
Ptá se
To nejde
aby to šlo

Jde to
jinak se ztrácíme
někomu
všem
sobě

NIRVÁNA

Chytáme štěstí
na třpytku
leccos lesklého se hodí
kousek od falše
je šejdř
pokládán za proroka

Pravda prý osvobodí
pokud
je puštěna z cely
zábleskem
vlastního myšlení

Jeho zástava
je kolapsem
nikoli nirvánou

Otisk tvého zadečku v písku
připomíná dvoukřídrou misku
nebo holubí křídla v letu
s tebou v náručí to snad nepopletu

ČERVENCOVÉ „HEJ MISTŘE !“

Tenkrát
když kradla se každá chvílka
chtěl jsem se dotýkat tvého těla
a ty taky jsi chtěla
v nás chvěla se každá žilka
šaty válely se bez ladu a skladu
v chaosu, co předchází tvoření
i toho, z něhož jsme zrozeni
zvuková kulisa spadla až na zahradu
Hej mistře
vstaň bystře!
Námi prostupovala jiná melodie
při agnus dei
zpoceni
resuscitovali jsme čas
v červencovém ději

Čas zase žije
nejen myšlenkami ve tvém klínu
tvá ňadra se ještě jemně chvějí
osel s volkem se potutelně smějí
kdesi v červencovém stínu

Co změni
utajené výpravy
v hlubinách noci
za hlasem
vyvolávajícím
levitaci přání
zasluhujících ochranu
před sebou samými

Závislost pohrdá nebezpečím

Vznášet se
je ale přirozené
že pane Chagalle

PRAVDA

je přítulný chameleón
lepkavým jazykem
vypuštěný freon
svěcený státníkem

Pravda je vítězů
píšících dějiny
utržené z řetězu
kterým je spoutáván nevinný

Pravda je hokyně
poptávky – nabídky
pravda je ve víně
když chybí servítky

Pravda je naivní
a taky protřelá
někdy i uklidní
pokud by zazněla

Pravda
je nahá dívka, zakletá do kamene
který tesáme tupými dláty
slova, co vítr nezažene
klekánice uchopí svými drápy

NESMĚLÉ REKVIEM

Tápavé útržky snů
toulavé myšlenky
bezúročně uložené
pod matrací času
odcházejícího
morseovkou střevíčků
neuspokojené milenky

Nesmělé rekviem
za očistec
vyčpělých slov
letmých pokání
čumila
dožínkového tance

NEVÍM PROČ

s postupujícím podzimem
tvá slova chřadnou
Možná smutkem po barvách
které větrný kolotoč
zakryje vlastním stínem
kam omšelé listy spadnou
a houpou se na vlnách
vzpomínek
jak plamínek
co žadoní
o tichou modlitbu
za všechny lásky
a znalce barev života
Možná pro chvílku zasnění
ne pro úlitbu
svázanou provázky
Žádná porota
nezmění
z barevných bodů obrázky
v tobě
ve mně

Jen občas, lehounce
se Pegas dotkne země

ROZCHOD

Plamínek zhas
královna přilbu připíná
zkouší ostří svého meče
z té bitvy v nás
čí vina – čí nevina
z té bitvy nikdo neuteče

Královna váhavě přichází
v duši má pološero
kůň pod oknem se nedočkavě vzpíná
z něžných rtů slova mrazí
řekly víc, než se mělo
Zůstal děs prázdného klína

Kam až se dá jít s nadějí
po bitvě hnedle každý generálem
šaškovi maršálskou hůl předají
Prométhea s danajským darem
v bažinách svádějí bludičky

Znavené královně
cinkají
na škorních rolničky

LETOKRUHY

Padaly stromy do rukou vorařů

Padaly stromy do rukou uhlířů

stromy padaly tesařům

na krovy

na prokleté šibenice

Padaly stromy pro teplo krbů

Jen génus houslařů

Svěcený Kubelíky

rozezní letokruhy

poselstvím

aranžérů teček mezi linkami

NEZMEŠKAT

Slovo
věta
myšlenka
poskakující vrabčáci
v mozaice pomíjivého času
Zneklidňující
podmanivá poezie
předčasně zkosnatí
konformismem nevyřčených slov
v rozmachu strnulých gest
d'ábel dosáhne
na prostřednost

Vyvolení nesmí
zmeškat schůzku s bohy

Tápavě chodíme
po neznačených cestách
než zvolňující tep času
v monologu sebezpytu
poutnickou holí zaplaší
klopýtavé myšlenky
na cestě k sobě, i druhým

Na stéblech trav
nejistě
povlávají Vševedovy vlasy

JÍT HRDĚ A NEKULHAT

Život je krásnej
ale i zlej
i nevinnej pohled jasnej
jen říká dej

Z dřavý kapsy
je těžko brát
rozbitou cestou za vsí
jít hrdě a nekulhat
Když nemáš prachy
dej kus svýho já
nebo věno svý snachy
než si tě osedlá

Nebo si půjčit běž
lichvářů plná ulice
sobě nevěříš, jiným věř
v době duševní příjice
Můžeš si půjčit, třeba lež
možná se zavřou i oči soví
jak se moc nakloníš, přepadneš
ale kdo ti to dopředu poví

Chtěl
bych víc
nevím, zda smím
Než nemít nic
tak jenom sním
a krotím pošetilost
rozpínavou stářím
Není odměny za skromnost
tak už se skromným netvářím

Chtěl bych tě
duši i tělo
nahou v náruči
nelíbat jenom čelo
čertu se upíši
když mi to zaručí

ZA ZENITEM

Bezbranný výraz
pacienta mezi ploty
strnulý a nikam
na vlastní Elbě
Nikoho nezajímá
zapadlé slavkovské slunce

Noví protagonisté
ve stejných hrách
s jinými názvy
jinými kostýmy
sklízí aplausy
rezonující
vzdálenou ozvěnou
přemalovaných kulis

POUTNÍK NEUTÍKÁ

V davu naděje
samoty
rozmazaných kořenů bytí
řev holoty
překřičí drnčící koleje
vlaku do stanice touha
Nic se neděje
v náruči kokoty
farář se rouhá
smích že je solí
když život pod mostem
zebe a bolí
naděje lísá se nectnostem
písek padá do soukolí
snu mrzáků
o zbytečné holi
Galantní slavnosti
duševních malorolníků
servilně křepčících
u vyvrácených rozcestníků

Kapky potu a slz
padají na popel proroků
Něco pořádného začít
a potkáš člověka

Poutník neutíká
kráčí rozvázným krokem
aby pochopil

...TANČIT ZNOVU

Když měsíc krájí mraky
rozumím vůni Tvého těla
chvění v podivném tanci
všech prvopočátků
slovům bez artikulace
utopeným v měsíčním svitu
bez pokání
Hejno beránků
spase snopy paprsků
oživlá slova
lapají po dechu
plaší paměť
Nevzpomínat, tančit znovu

PODZIM

Vítr bodaný strnišťaty kvílí
unavené slunce hledá spánek
období vyplněné mlhou
cudně ukryje místa lásek
aby nesvědčila ve prospěch tepla

Bílá zapomíná na vášně
vnucuje se zeleni
pamětliva Jidáše
líbá padající slunce
před spánkem vonícím zralostí
k dalšímu vzkříšení

Jen vlaštovčí hnízda žalují

ZAMYŠLENÍ

Peníz tiše položený slepci
se zakutálel s podzimem
hledat ho nechceš
nechci
kohout neplaší jen špatný sen

Ve tmách se jitra ztrácí
se slepičím krokem
ozvěna vrací
přání
pro se sebe i blízké
každým rokem
jsou darem
ale i obětí
na cestě bez návěstí

Jak sýkorčí pířko
z křídla spadlé letí
ta stálá prosba o štěstí

IMPRESE

Je příliš těžké
pomáhat tonoucím
v zátoce
falešných nadějí
kde zlatí úhoři
jsou jen impresí
sluneční hry barev
Faunova odpoledne

Je příliš těžké
pomáhat tonoucím
když u kořenů rákosí
rezavějí
podkovy pro štěstí

Na karnevalech mocných
přátelství protkaná třpytivou nití zisku
naškrobeností
pod níž se nezahálí
Myšlenky
zamlžené slovy
se šinou k cíli

X X

Pozpátku se vrací škleby minulosti
s odpadlou korunou bláznů
Zvony od Notre Dame
zazněly falešně
umlkly

Quasimodo počká, až bude králem

KAMENY

pomníky dlouhověkosti
svědkové zmizelého času bez přísahy
ledabyly lenošící v krajině
nebo u dávno zmizelých cest
Majáky provázející pocestné
Boží muka i smírčí kříže
němí strážci hranic
pevné zdi hradů a vězení
vítězné oblouky
zvyšující lesk majestátu
tajemství k nebi se tyčících katedrál
pro větší slávu Boží
i jejich tvůrců

Mistři dlát a brusiči drahokamů
vědí jak překonat cudnost poselství
skrývajících se v kamenech
Prý stačí jen odstranit
co tam nepatří

Ale jen někteří
se dotknou kamene mudrců

SNY

neuhasínající s hvězdami

když svítá

pološero v podzemí dnů

rychle přechází ve tmu

větší, než lze domyslet

Škoda myšlenek

co nepřišly

ze strachu

se rozutekly

po tobogánu

oslněny paprsky

zahlceny tmou

jakoby mimo tento svět

Chronos si přijde

jen pro dobré dílo

NA KARNEVALU
se leccos může
maska skrývá obličej ne děje
španělská stěna
byť malá
není bez naděje
že vlastní kůže
zůstane ušetřena
Ve tmě soukromí
alkoholem vyprahlé
myšlenky z pološera
ty drzé straky
klovají od večera
v tanečním reji
kde smyslnost
se mísí s kouřem a spreji
Přivonět a nepopíchat se
o trny růže
Odvážné nic nevyplaší
leccos se přece může
soví oči sudiček
na ochozu straší
úvodníky
uličních deníků
Některá inkognita
před okamžikem pravdy
se chopí kliky
Karneval končí jen jednou
prázdni se sál
někteří si ještě v baru sednou
dnes každá byla královna
každý byl nejmíň král
Ozvěna kroků opozdílců
se nestará o škrabošku
odhozenou
nebo spadlou tiše na rohožku
při dlouhém loučení
Čí ruce ji zametou
nebo zvednou

BEZ FANTAZIE

Před brány entropie pokládám

spadlé domečky z karet

poplivané slinami sobectví

v knihovně šílenců

archivu našich stop

pokynů

které mýjely adresáty

lapeny inkvizicí prostoru

na přání diletantů

tápajících v noci

časů

přesčasů

současnosti

Bez fantazie předjímání

ŘÍKALA MI IVÁNKU

Nevím co je to za zlý sen
v němž vytlí lišek z vinice
přebytečné hnalo ven
za znění fanfár polnice

A náhle hlas jak po vánku
ne - byl to jen kontakt očí beze slov
nejen ty jsi tu Ivánku
dávno je za námi Valečov

Tenkrát to byl náš začátek
teď vítěz mumraj pořádá
pozpátku jde bezradnost od vrátek
vítězi se do duše pochybnost nevrárá

Cena v tombole se ne vždy vychutná
zatím fanfáry už nic neruší
po malé retuši falešný tón rozpozná
až zase vykřikne

Vyhoďte neřáda, k šatům mi nesluší!

Štěstí
hodno své pověsti
v každé době
postojí na rozcestí
potom si proklesť
cestu i k Tobě

VÍTĚZSTVÍ

je vybřednutí z průměrnosti
jepičích úspěchů všech Pyrhů
výstřednost konce cest
kde myšlenky mají husí kůži
prostupující změti neuchopitelnosti

V blikání teček
vesmírné morseovky
jsou tak nepatrné
i trůny olympských bohů

Bludná vteřino úspěchu
měňavkovitá
jakoby bez paměti
v nekonečnu
Až pan Einstein tě chytil
do síta rovnice
tří písmen a jedné číslice

Advent se choulí
do rozespalých myšlenek
rozpačitě
pokládaných na misky vah
poťouchle
možná i milosrdně
zavěšených
na srázu ponorné řeky

ADVENT

Podzim už dávno přestal plýtvat letním časem
marně hledá zbytky barevných koláží
stín múzy v třepetavém světle svíčky
se sune k zápraží
pozvat dál toulavou invenci
která prý tančila před Picassem

Úspěch náš pyšně vede náměstím
snadno umí zaplašit svědomí
hozená almužna o dlažbu zazvoní
jen prohry se tiše plíží ztemnělým podloubím

Zvonivou mincí lze látat vetchá svědomí
kácel se les, zbyly alespoň třísky
není to peníz, soucitně vložený do slepcovy misky
prašivcům tak jak tak, patří jen zadomí

Každý rok pastýři přináší poselství
stvrzená pokorou králů
jesličky jsou víc, než jen pár dřevěných tyčí
pokaždé v pozadí nějaký Herodes křičí

Předsevzetí se jako obvykle, zasunou do regálu

VÁNOČNÍ

Světlo
na adventním věnci
dokončí kruh
i vydědenci
pomůže splatit dluh
vlastnímu svědomí
v čase zvěstování
Zasnění
šeptáme přání
dítěti a vlídné paní

V té dlouhé, tiché noci
vystoupí čas
ze starých pergamenů
přeruší dialog hluchých
s první hvězdou za šera
klopýtne o závěje
ve zbytcích listů suchých
čekáním na ozvěnu

Po roce zas
budeme v moci
Jakuba Jana Ryby
a
Franze Xavera Grubera

Koledy ožíví kulisy
pro splněná přání
lhostejnost podala demisi
když do dětství jsme zváni

Kostelík na návrší
skromný stánek
pokory bez retuší
ohmataných stránek
zpěvníků

V dlouhé, tiché noci
v kostelíku na návrší
vždycky se anděl ukázal

V té noci zázraků
není čas katedrál

Z hnízda
se většinou odlétá
někdy i padá
do světa

I hvězdy padaly
každý si něco přál
ptáčata mladá
výhra je nejistá
zázrak se nekonal

S jítrem kouzelníků
skleněнку odkopli
opodál
u stolu hluchých apoštolů
choulí se Jidáš studem

Klaune
v propoceném triku
máš dopito
tak tedy půjdem

ZTRACENÁ SLOVA

S l o v a
z hrdla
duše
se drobí
o cimbuří
hluchoty
Komolena
ozvěnou
zapadají
do štěrbin
jalového času

#

ŠEDÁ KOCOVINA

Balancují líně
geniální nápady
na opilcově vratké niti
můry
spoutané v pavučině
rozmazaného rána
Příští možné
i co kdysi žilo
křísí tím
čím se pokazilo

TO STAČÍ

Či
čili
učili
naučili
odnaučili
žít
zažít
přežít
vážit si
čeho
ničeho
tebe
sebe
to zebe
duši
ZLODUŠI

#

JEN PÁR KRÁSNÝCH TÓNŮ

Jsou noci beze snů
a sny bez nocí
pár krásných tónů v bezmoci
pak sklouzne smyčec za kobylku
Být nebo mít
prožívat, nebo žít
každou chvílku
než unavený čas
se stačí vytratit

DUHA

je uličník
co vykukne z vikýře
jen tak na okamžik
most bez pilíře
vyjednavač unavených dešťových kapek
kterému se zachtělo
přivodit mezi deštníky zmatek
Světelné leporelo
barev z nebeského skladu
dirigent ódy naděje
jen tak, pro náladu
než zkřehlé slunce zahřeje

Lety tažných ptáků
se nápadně podobají
neklidným cestám myšlenek
hledajících pod víčky
uniklý čas
který
houslové i basové klíče
zamykají do archivu
Otevírám arest
odhazují klíče
utichá
rej teček v osnovách
abych oklamal dálku
slyšel tlukot tvého srdce
Po kolikáté už

Nemotivující
lehkost bytí
spláchnou slzy
zakleté do jantaru
hrou na slepou bábu
Znuděný příliv a odliv
listuje
leporelem příběhů
přesahujících fantazii
hledačů pokladů

Nelze krotit myšlenky
linoucí se z hloubky smutku
a plašit bolest v duši
šamanskou maskou reality
odhozenou jakýmsi předřečníkem
co vyvolával
prchavé okamžiky štěstí
vylézající
z architektury bez základů
zarostlou vegetací povšechných komercí
Rezavé vědění zabíjí instinkt
ve snu uhasíná myšlení
doutná v hlubinách nevědomí
než políbena
tvoří nebo boří
pro věčnou slávu
nebo věčné zatracení
nic mezi tím
Pandořina skříňka
se schoulenou nadějí
i chyby řeckých bohů
dávaly životu barevnost

Jen nesmíš sfouknout
věčný oheň

PARESA

Zmatena
burzou nápadů
nespravedlností
morálních tupostí
v záři ohňostrojů
bezradná nevědomost
jásá
u odhozené kosti
Naděje
vláčená k nicotě
odpoutaná od principů
znásilňovaná
u poustevny vizionáře
dostala šanci
světélka
na konci
nejdelšího tunelu

Zasvěcení se klaní
umyvadlu
Pontského Piláta

REQUIEM

Slova mletá
rezavým mlýnkem
s trusem ptáků
melodie zakletá
vylétla ze zobáku
Na raut se prostírá
třeba zapálí svíci
holubici
co za městem
na vinici
zraněná umírá

V ČASE LOKAJŮ

plesniví královský hermelín
na vinné listy sedá padlí
u pomníku hranostajů
ve stínu rozvalin
všechny květy zvadly

Kde se to hemží lokaji
je králů bezpočet
na ostrovech z utonulých slov
potají
živoří z leklých vět

V bažině zmatenosti
se nečeká na výlov

MOTÝLI

Rozloučil jsem se s motýly
co usedli na upocené rameno
asi se i potu napili
když jinde bylo zavřeno
Něžně hladí křídla motýlů
co vůbec nemyslí na podzim
jak jemný vánek šimrají na týlu
já s nimi býti smím

Až se sem vrátím
budou jiné barvy zářit do kraje
vy už tu létat nebudete
a zatím
v podzimním koloritu
čas hroznů pomalu dozraje

Krása Dolomitů je všeobecně známa. Zapomenuté bojiště pomalu zapomenuté války vytváří kontrast mezi krásou a hrůzou.

PASSO FALZAREGO

Zralostí procítěné teplo podzimu
se odráží od vápencových stěn
s válečnou pamětí
Neřeší vinu či nevinu
beznaděj opuštěných žen
odchodů mužů bez závěti
kamsi na Cortinu
se upírají mrtvé oči střílen
a stále stejně děsí
tváře skal
pod'obané od neštovic
když z řetězu se vymkli běsi
bůh se z trůnu odbelhal
a hrobník měl té práce víc
V kulise vápencových stěn
se hrálo naostro, jak režisér si přál
a pak už nic
jen věčný sen

#

I napjaté tětiny kuší
jsou loutny s množstvím tónů
šancí
zasáhnout duši
v podivném tanci

STOLETÍ ŽENY

Světové divadlo
zahájilo sezonu výstřely
Pyrhové se utrhli z řetězu
vše dovoleno
Bůh byl mrtev
ožily Caprichos
terče se hledaly navzájem
Nositelky života
torzem naděje
podpíraly klenbu
vyhaslých krbů
vláčely kříže
neomylných papežů pýchy
s permanentkou výlučnosti
Venuše nového věku
vyšla z depozitáře dějin

Quo vadis, domine ?

POHLED NA SVĚT

Krása - vybaví se žena
tvoje, i beze jména
cudná jakoby postaru
se tiše choulí, abys neútočil
jak stádo Avarů
šel pokorně
chůzí poutníka k Vatikánu
Dupotem svoboda voní
vlajícími hřívami
stád koní
ladnými křivkami
žen
co ladně kloní
hřívky v něžném zašimrání
má dívko, paní, ženo
už utichlo to ržání

Napijem se
je konec milování
když pít už nejde z tvého klína
v ústech nezůstala snad jediná slina
Nejkrásnější svět ze hřbetu koně není
nejkrásnější svět je v objetí
milující ženy
I když svět kolem je stále vratký
byla to noc i den – svátek mezi svátky
stále jsem poutník
co kráčí k Vatikánu
těžko bych snesl ránu z milosti
chci mít i tvoje starosti
protože
ze hřbetu koně nejkrásnější pohled na svět není
Svět je nejkrásnější v objetí milující ženy

PODVEČERNÍ STÍNY

tykadla noci
deroucí se na forbíny
poskakující cvoci
po fasádách domů
konkurující pološeru podloubí
alejím starých stromů
co milence odloudí
kočičí oči
pošlou noční pozvánku
kroky se stočí
když zavrže větev za vánku
než únava sedne na víčka
sovy ožijí v nočním reji
zapláče dítě, co nikdo nehýčká
sprejeři zdobí zdi svými spreji
tmavá chapadla
kouzly černé magie
dopadla
ráno, než s kohoutem ožije
rozdá i bere si
na co má zvyková práva
někoho děsí, někoho neděsí
tráva
je únik z depresí
slisovaný tmou
lěčených recesí
orgasmy za kůlnou
bludiček
milostných nadějí
na zítřek
kdy půjde vše snadněji

RÁD CHODÍVÁM

zimním nočním tichem
ve kterém se odráží štěkot psa
od hvězd i závějí sněhu
zaplétá se jako vrkoč
do stařecky bílých vlasů
podhorských chalup a chaloupek
po úbočích
i v mlhách dolin
kde ještě nedávno
neduživým světlem malých okének
věznili klapot tkalcovských stavů
v drsné krajině
s chudou družností

Rád chodívám
kolem dravých vodopádů
ženoucích do neznáma
vodu rašelinišť
Procházím
stromořadím vyhnilých stromů
podél cest
se zmizelými kroky odchodů
nejistých návratů
odhodlání i tichých modliteb
u božích muk
na neznačených cestách
pro hledání sama sebe

ADVENT 2015

Burčák se vybouřil
podzim přistižen při činu
zahodil barvy holými větvemi
předměty doličné válí se po zemi
svatý Martin zatoužil
projet se na koni
Na chromém hnědáku
toulavé vločky
těžko už dohoní

Advent
cesta pro duši
se čtyřmi majáky
Krajina bez sněhu
pořád jen pod mraky
ruší
hovory k sobě
tlumí něhu

Možná i v tobě

BÝT TAK MALÝM JEŽKEM

Telegrafní dráty pavučin
v šikmém, umdlévajícím světle
pastelového slunce
kmitající poselství
paní Makropulos
o zrodu a času odchodu

Malý ježku
ještě nemáš váhu na přezimování
přechody časů jsou neúprosné
likvidují podměrečné

Pojď
doma se pokusíme přelstít přírodu
protože ve zprávách telegrafu
babího léta
byla i prosba o dobré skutky

Odcházím s ježkem v tašce
odkudsi zní Largo z Novosvětské

Být tak malým ježkem
aby nám někdo pomohl přežít

CESTY

Jsou cesty královské
na nichž se mohly koně vzpínat
v prašných dálkách
mizející obchodní a poštovské
Některé, jakoby nikdy nebyly
jiné se budou často připomínat

Jsou cesty s mýtnými i bez mýta
u vody, kolem skal
se stínem v křovinách
kde zpěv ptáků po ránu vítá úsvit
přes mlhy v dolinách

Jsou cesty za duší člověka
dlážděné kamínky maličkých radostí
kde podané ruky se nikdo neleká
a pravda se vítá bez známek hořkosti

Jsou cesty naděje
mezi křehkými kapkami rosy
kulhavých poutníků s ubývajícím létem
co pokorně, s hlavou skloněnou
bosí
prosí
o požehnání
alespoň našim dětem

DĚDICTVÍ KŘESŤANSKÉ EVROPY

Příliš rychle se slyšelo na zprávu
že Bůh je mrtev
pýchou zarostly vyšlapané cesty
k oltářům i sobě
Pokora se přestala nosit
jako obětní dar
na Isenheimský oltář
Mathiase Grünewalda
Glorifikace prázdných iluzí
se staly vábničkou
v honbě za prchavými prožitky
naivními začátky a prázdnými konci
hédonistických poutí
ve prospěch laciných řešení
zaplašovaných množstevními slevami
supermarketové věrouky
Nezneklidňuje nás
Boží mlčení
když neslyšíme
ani výkřiky trpících
kteří se skrývají
za trouchnivějícími kříži
mezi
občas vypalovaných
s jarem všech Savonarolů
dědičným hříchem hluché Evropy
k níž nedoléhá
ozvěna Kristova výkřiku z kříže
který byl strastiplně vlečen
aby se pohnulo zeměkoulí

DĚTI

Naplňovatelé našich nesplněných snů
skrytou nadějí na lepší svět
Hravostí nejistých ruček a krůčků
nám vrací víru v nevšednost
všedních dnů
nakažlivostí poznávat a dovádět
v kalužích a zarostlých pěšinkách potoků
na pískovištích betonových domovů
nás vtahují do svého pomíjivého světa
v němž je špalík koníkem, autem, i domem
pracně nakreslený hlavonožec je máma
dům bez dveří má dvě stěny
Ale všude a všechno je fajn
Dárky rozdávají Mikuláš s Ježíškem
i když se snaží je občas někdo přejmenovat
všude je otevřená náruč
která pomalu postrkuje ke škole
budově, odkud se odchází do života
v němž se stejně nejlíp mají dospělí

Dokud nebude všechno jinak

Dívčí tělo
je krásné místo k hraní
jen kdyby se smělo
místo očí používat dlaní

Klid na tvá víčka
zanese lehký závan vánku
houpaný větvemi smrků a jedlí
uspávajících světelné paprsky
lapené v pavučinách
které rozpřádám
jak nit tvého spánku

V rembrandtovském přítmí
hledáš čistou vodu studánek
které nevysychají
dávají rozpraskaným rtům
naději na vláčnost
než nezbeda slunce
tě polechtá na nahém těle
jak ruce mé
ty neposedy

JARDOVI JONÁŠOVI

Za jeho nedlouhou, ale důstojnou a nepřehlédnutelnou roli ve hře ŽIVOT.

Slovo a podaná ruka
kamarádství
platidla do nepohody
ve hře život
až do posledního dechu
Junáka z Brd

Proužek zeleně
na horizontu pouště
fata morgana
krutý Cháronův žert
nectil férovost

Milosrdná náruč
matky Nút
zaplašila pozemské strasti
nebeskou morseovkou
nesměrovala trasu
nekonečného
vesmírného vandru

JARO

Když březem se schyluje k apríli
slunce si pohrává, tak trochu laškují
zkoumavými paprsky alespoň na chvíli
vyhrává se zimou osobní souboje

Duben se nemůže rozhodnout
jestli není příliš moc jara
sem tam zabílí kdejaký kout
a od úst stoupá pára

A tak si Zmrzlíci dovolí
protože nemají dobré mravy
v květnu se prohání po sadu, po poli
myslí si, že slunce tu spoušť spraví

Žofka vše pokropí a umí zatopit
ale jen do Medarda
potom čtyřicet dní bude lít
a to je pro táborníky darda

JISKRY

Jsou jiskry, co rázem oheň zapálí
jiné mrtvé spadnou na zem
Živé zažehnou požáry
z nichž dým stoupá strmě vzhůru
polínka
která jsme přidávali
ze zábradlí kůru
chrámu
vystavěného v sobě
hřejí a nepálí
teplo z nich zůstane ve mně i tobě

Jiskry
zapadlé mezi písmeny
možná si zpočátku jenom tak hrály
zvonkohrou ozvěny
poselství podávaly
malá tajemství bez věna
která se uchovala
tam kdesi v srdci zavřená
nebo snad otiskem v dlani
snu
ve virtuálním světě
kde stále jsme jen sami

KDY

bude – li vůbec
příště
daleké náručí
rty
ňadra, boky
kde začíná a končí
zázrak plození
Vstáváme
z popela odloučení
u oltářů bez věčného světla
Jen jednou
se to nepodaří
můj prach
splyne s tvým
Naše siamské duše
konečně pochopí
nekonečno
v Pavarottiho áriích
na věčnosti

KLAUN

Smutnému klaunovi
padl stín na víčka
ticho už neléčí
hlava však neklesá
Když málo přesvědčíš
nikdo tě nehýčká
publikum
ovládá už jiná noblesa
Šaškovi tak jak tak
platí se kopanci
však nebýt jich
svět zajde na vágnost
Pro svoji bláznivost
jsou v přízni s milenci
bláznova moudrost
a Óda na radost
Výpravu do pouště
překvapí kanoí
kam kamzík nemůže
tam hledá nádraží
slabému pomůže
mocných se nebojí

A teď mu řekněte
že rosu u víčka
že mu ji zakáží

Přetéká
co těžko lze zadržet
čím chce přesvědčit stárnoucí komedie
v manéži se zmenšil svět
klaun jako vždy naivní je

Čeká až z kopule
na niti, bez fanfár
spustí se pavouček pro štěstí
docela maličký
splnit přáníčko třeba si předsevzal
vesele rozeznít rolničky
aby pak s úsměvem
v náručí
své šťastné hvězdičky
pomalu usínal

#

LACINÁ MEDICÍNA

Jsou léky na všechno
některé to jen inzerují
nebo se přepudrují
hudbou laděnou na techno
pohledy skrz žaluzie do prázdna
prošlé prášky pro blázna
zapíjet pivem, to nezabije
na prahu do ráje
kde s jablky poznání
větev odklání
splašený kůň
co vyběhl ze stáje

M O L O

Výběžek země
ukradený moři
pro naděje
odchodů
šťastných návratů
i marných vyhlížení
Naznačená cesta kamkoli
bezpečí
zaoceánských obrů
ladných plachetnic
Kousek vystrčené země
co bez lodí je téměř nic
Rybáře
neruší pár chodců
kteří se záhy vrací
zmáčení vodní tříští

Zas malý kluk
fascinován obzorem
je dálce blíž
té dálce bez hranic

MADONA BALTU

Památku starých Slovanů
ctili i mořští rackové
vznášející se v oparu
zlověstného ticha
před Apokalypsou
krátkého rujánského léta

Viděl jsem bezpočet nahých žen
některé byly velmi krásné
ale jen jedna
byla Madona Baltu
V poryvu sílícího větru
bičujícího ukradeným pískem z pláže
nahá, s nahým synkem v náručí
jedna z těch blondýn
co se dobře opalují
vlasy vylouhované mořem
bělené sluncem
vítr zvedal do svatozáře

V každém pohybu vznešenost
odhodlání a vědomí správného konání
Synek v náručí se odevzdal
komu by měl věřit víc

Minuli jsme se
ani nezavadila pohledem
V zuřícím písku
ladně mizela silueta Madony Baltu

NA OKRAJI

Líná sestra přímočaré bezohlednosti
pančuje víno
u dušičkových ohníčků
z nevykonatelných rozhodnutí
Pekelný dech fumarol insolvence
permanentní hladinkou
laciné svobody
zahřívá bezdomovce

Pančovaná svoboda
těžce zaplacená
závratí z nicoty

...NÁCT

Když je ti ...náct
nemyslíš za ranních červánků
na ty večerní
Když plíživě končí ...cet
noc bez spánku
oživí tóny
i s kroky gardedám
Co jejich bedlivé pohledy nestihly
vracely ozvěny ospalých rán

Tiché uličky, temná zákoutí
náruče dokořán
extáze do všech stran

Nemožné repete
přece jen zarmoutí

NÁDRAŽÍ

Křižovatky osudů
pavučiny kolejí
výhybky nadějí
shledávání
rozchodů
na kraji peronu
životním klikám vstříc

Nebo do posledního vagonu
zpožděného vlaku
nastoupit do Prčic

PLÁŇKA

Zima ji trápí
v žáru stínu neužije
Pláňka
zní to pohrdavě
ale co chuti je v ní žít
porazit ji lze hravě
její stín nelze nahradit
Hladím tě
po kůře rozbrázděné
zajícům slibuji odplatu
hladím tak
kůži milované ženě
ji roubovat musím bez šatů

Zatím pláňko dál rod' padavčata
prolezlá červem, třeba i nahnílá
potravu snad jen pro ptáčata
jenom aby ses dožila
až naučím se stromy roubovat
hned dojde i na tebe
zatím v tvém stínu budu psát

Tvůj stín pláňko, ten nezebe

PODZIMNÍ ČAS

odehnal havran z oraniště
aby si pohrál s klíčem
kterým vodáci uzamkli řeku
na tři západy
Šejdíři
s atributy mudrců
vytahují z klobouku
zlatou žílu
zakletou
do lidské hlouposti

Čas
se zapřáhl do saní
doručit dárky
z lásky
co byla a je

Odpustků
kompenzujících lhostejnost
co byla
co je
co ještě bude

Zlatá rybka
umdlévající na břehu
už nestačí plnit přání

PŮLNOČNÍ PO MNOHA LETECH

Vánoce
tajemný čas
hýčkaný útržkami vzpomínek
mozaikami do Betléma dětství
prošlapávaných závějemi
za starým příběhem naděje
Pára se vznášela od úst
zahřívána očekáváním

Při půlnoční
do zpěvu koled
jen pro zvané
se snesl anděl
tenkrát
Dnes ho jen tuším

U malé závěje před kostelem
si myji ruce
čerstvě napadaným sněhem
Zbylo jen pár koláží
poutníka k Mikve vlastního svědomí

PŘEDJAŘÍ

Ticho zimy nemá klid
stromy se potí potem vláh
rovnají si hřbet
Dopady kapek probudí ptačí hlasy
dávají komínům naději, že si odpočnou
Přes stržené lávky
rozvodněných potoků
se dere jaro
trochu nachlazené
ochotné se léčit bylinami
Oschlé svahy lákají
usednout na zrádnou zem
na kterou nevylezou hadi a štíři
Nechtějí nachladnout
před sv. Jiří

PYTLÁCI DUŠÍ

v kalných vodách nevědomosti

u jezů lhostejnosti

vytříbeným nevkusem

skládají návnadu

třpytivých slov

pouťové vznešenosti

Molekuly myšlenek

s falešnými atributy

čekají na recyklaci

netečně, zbytečně

zbytečně, netečně

Daleko

proti proudu

jsou čisté vody studánek

RODNÉ MĚSTO

Místa, kde hráli jsme kuličky
jsou vydřena na mapě vzpomínek
prsty, co hladily máminy dolíčky
když dříví praskalo za dvířky kamínek

Starý film, v němž barvy nezáří
hrají v něm lidé, které už nepotkáš
vracíš děj, v němž se vždy zadaří
nad první láskou už nevzdycháš

Sochař Marek dávno odložil nářadí
opukový ostroh stále z Metuje pije
Smetana u zámku myšlenky doladí
podloubím doznívá Luisina melodie

Až vezmeš za kliku v barokním klášteře
pokorně vstoupíš a klekneš na dlažbu
jen těžko uvěříš, že v téhle nádheře
skrývá se zakletý odpustek za vraždu

Pět století máš město paměť v kameni
kdy pravdy vítězů, jdoucích až k extrému
měnily odkazy, co kámen nemění
v zámku a podzámčí Českého Betlému

Obrazy, koláže, zaryté pod kůží
patří mně, já už tam nepatřím
člověk je dlužníkem, město nic nedluží
už se k vám nevrátím
pověstné třešně z blízkého Popluží

RUTINA ILUZÍ

Na horizont představ sedá plíseň
tlumená mlhou
Damoklův meč
korodovaný iluzemi
spadl do Viktorčina splavu

Když otázky jsou rouháním
víra se stává rutinou
ochromí prsty sv. Tomáše
Slova, slova
vážky, co nerozhodně létají
nad vysoušenou tůňkou

A císaři?
Mají pořád nové šaty

*V hospůdce u přehrady
pohoda a nejmíň
5 chodů
hospodský si ví vždy rady
při hudebním doprovodu
bývá fůra zábavy
Tak aspoň přání
„Na zdraví!“*

Byl tam v duchu
s tebou
pocestný
co zaspal odjezd vlaku
S tím málem
hudebního sluchu
v nejedný noci bezesný
přehrabuje obrázky z cest
ve svém vaku

Z dálky času
vláčí hudbu
z Lohengrina
čas změnil i barvu vlasu
sklizeň úročí setbu
a tiše vinu snímá
Růženec
obrázků z cest
korálky chvílek
pocestný stále třímá

RYTÍŘ

Třeba tvůj rytíř
než navlékli mu brnění
se setkal s Malým princem
mohl být básník, nebo malíř
Odehnali od něho Múzu
s rozsvíceným svícem
dali mu meč
na hlavu šalíř
proto má paní
už těžko může vyslovit
co jinak se lehce sdělí
Dlaní
v níž dlouho svíral kopí
už nedokáže pohladit
Čas někdy hojí
jindy rozdělí
Rytíře
byť lapeného v síti
lze sotva někdy ochočit

SEBEVRAŽDA

Slunce oplocené komíny
mizí
prodlužují se stíny
studené a cizí
každý záhyb duše
skřípe
praská suše
copak vy o tom víte

Klubka kousajících zmijí
přítomnost s hubou v hlíně
slizké polibky od harpyjí
zlý čas se táhne líně
Před očima dvě rovnoběžky
vzduch se nějak zvláště chvěje
už nebude nic nikdy těžký
v chrámu spásy beznaděje

VRACÍŠ SE

do dnů
jako když víla ladně
tančí pro kalhotky
co odvál vítr
teď už krotký
po prašné cestě
která nemá zkratky

#

VZDÁLENOST BLIŽNÍHO

V prázdnotě úzkostné anonymity
virtuálního světa
jsme trosečníky
na ostrovech iluzí
schizofrenní reality
věrní falešným prorokům
kterými se necháme kmenovat

VZPOMÍNKA

Rok shání letní parfémy
uložené kdesi v koloběhu
barevných koláží
smutek střídá pohodu a něhu
se všemi různými extrémy
Čas není hodný na ženy
ani mužů si neváží
i barvy koláží
jsou už znaveny
za časného jitra
bez spánku
A najednou je zítra

Zítřky se za včerejšky řadí
přetočený tachometr roků
už nevyadí
arytmii stařeckých kroků

Rozpouštíme se v čase
co jen tak líně plyne
jedné ubírá krásu
a přidává jiné
Dopřeje i nedopřeje
čas je spěch i klid
jen před pyramidami se chvěje
a všude musí být

Bolavé lásky nesmí zůstat samy
současné, ani co minuly
za lásku platí se krutou daní
časem
co uplynul do nuly

Bud' Boží požehnání
těm, s nimiž jsme mohli být
čas není jen tak k rozdávání
je měnou
kterou se musí zaplatit

Střádáme obrázky prožitků
do kasičky moudrosti stáří
ohrané klipy do zítřků
v nichž moudrost
je jen odleskem
ve zvrásněné tváři

Jednou příběhy vyblednou
i tváře pomalu zmizí
možná
spadlé pod stůl je zahlédnou
blízcí
nebo snad někdo cizí

Chudokrevná soudnost
na konci bezčasí
nevzkřísí myšlenky
seškrábané z pergamenu
vězněné nánosem nových pravd
palimpsestů bláhových nadějí

Náhražky náhražek
s puncem pravosti
bankrotují
neplatné směnky
myšlenkových trastů

Bosí poutníci
s berlami příslibů
v operetních kulisách
slepé uličky
hledají nové proroky

Snad budou i potom
zpívat slavíci

Palimpsest – rukopis, psaný na pergamenu, přes vyškrábaný, nebo smytý předchozí text.

Básníci žijí většinou krátce
zmítají se v děravé bárce
na rozbouřeném moři slov
jiní
po ódách, ušitých na míru
zas jinak zmizí
tleskají komusi za proslov
odměnou jim za šmíru
co právě teď se nosí
je cena starého papíru
z něhož staví dům vosy